

som för Utskottet uplästes. Hwarefter bemälte Ryttmästare widhanden gaf, thet Herr Archiatern LINNÆUS, uppå gjorde föreställning icke welat sig utlåta, hwad præmium han åstundade, utan aldeles öfverlämnat thet till Utskottets och Riksens högl. Ständers bepröfwande, samt at det begärda profwet till å daga läggande af thes hemlighet, woro så mycket swårare för honom att wärckställa, som saken i sig sielf är ganska simple, och sjelfwa hemligheten i samma ögnablick uptäcktes, enär then bestyrckes, och hade han warit af then tancka, om icke för wissa af Utskottets Deputerade honom må tillåtas at giöra prof». Den här omtalade promemorian är twifvelsutan den, som i det följande meddelas.

Att närmare redogöra för detta ärendes vidare behandling är här ej rätta platsen. Här må blott nämnas, att deputationen den 4 Juli utsåg »wissa ledamöter, som inom sig på heder och tro försäkra, att ej uppå minsta sätt yppa hemligheten»; att LINNÉ vid sammanträde den 27 s. m. för dessa utförligt redogjorde för sin »hemlighet»; att han företedde af honom i flodmusslor i Upsala-ån producerade pärlor, som af Juweleraren BERG ansågos »för ganska wackra och af så besynnerlig godhet, att han, såsom okunnig om försökets ändamål, förklarar wara skada någon af dem söndra» för undersökning af deras inre byggnad; att den 30 s. m. för deputationen anmäldes, att »sådana omständigheter sig yppat, att the [de delegerade] ansett nödigt till at wända sig till Höglöfliga Secreta Utskottet med de Considerationer, som derwid förefallit, samt hwad mått och utwägar derwid borde tagas»; att Secreta utskottet efter åtskillig öfverläggning den 28 Jan. 1762 beslöt uppskjuta frågans afgörande, »till dess man finde se, hurudan penninge-tillgången framdeles kunde blifwa».

I Secreta utskottet hade LINNÉ tvenne kraftiga förespråkare i biskoparne E. HALENIUS och C. FR. MENNANDER, och särskildt den senare gjorde allt, hwad han förmådde, för att åt LINNÉ skulle lemnas en nationalbelöning ej blott för »pärlcymningen», utan äfwen, och ännu mer, för hans öfriga förtjenster. Genom honom inlemnades ock till utskottet del Memorial, som här meddelas såsom n. 12. Jfr. f. ö. härom LINNÉS bref till MENNANDER d. 29 Jan. 1762, som i det följande skall meddelas. — Med detta icke att förblanda är ett annat Memorial, som finnes tryckt i *Handlingar ur v. Brinkmanska archivet på Trolle-Ljungby, utgifne af GUST. ANDERSSON I* s. 247. hvilket uppgifwes vara af MENNANDER den 29 Jan. 1762 inlemnadt, »men författadt af LINNÉ sjelf». Detta har nämligen helt säkert flutit ur MENNANDERS egen penna. Därur må här blott citeras följande: »Till slut kan jag rent ut säga, hwad som föranlåtit mig att underkasta detta R. H. Ständer, neml. att då jag senast råkade Linnæus såsom en gammal bekant, berömde honom för sin flit, men beklagade, att jag såg äldren gjort honom gammal, då fick jag till svars: Jag har sökt, om flit och arbete hos oss kan göra någon förtjenst. Jag har vunnit denna utmärglade kroppen. Jag har förkortat mina dagar, att allenast några få ligga öfrige i dräggen. Men det mest grämer mig, är att jag således mördat mina många omyndiga barns fader utan att kunnat lämna dem droppfritt tak öfwer hufvudet». — Resultatet blef, att den »nationalbelöning», som Svenska staten lemnade, endast bestod i LINNÉ tillerkänd rättighet att själf utse sin efterträdare.

Ej osannolikt är, att LINNÉ utom de nu omnämnda inlemnadt ännu ett Memorial till Secreta utskottet, och detta ett synnerligen viktigt. Sedan näm-